

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 208.

69de Møde.

Mandagen den 3die Juni.

(Fortsat.)

Orsted: (forts.) Den høitagtede Finantsminister meente, at det ikke havde meget at betyde, hvad jeg bemærkede, at, naar man saaledes kunde opnaae Skattelettelsens Ophævelse imod en aldeles usfuldkommen Erstatning, saa kunde man ogsaa angribe Tiendefriheden og den Lettelse i Tiendevederlaget, som Enkelte have erhvervet sig ved fordeelagtige Tiendeaccorder og fordeelagtige Tiendebestemmelser, thi Thinget kunde da, hvis der kom en sliq uretsfærdig Begjering, sige Nei; men jeg troer, at man da har mindre Styrke til at sige Nei, naar man først har indrommet det, som er analogt dermed, end naar man her har iagttaget Retfærdighed. Jeg finder iøvrigt ikke, at man skal opgive den Hensigt at faae Forskjellen imellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn ophævet; der behøves blot, at man giver en nogenlunde tilstrækkelig Erstatning. Den høitagtede Finantsminister bemærkede, at det var en Inconsequents, naar jeg antager, at man kunde samtykke i Regjeringens Udkast, som giver en nogenlunde, ikke aldeles fuldstændig Erstatning, og derimod modsatte sig et Lovudkast, hvorefter især ~~den~~ visse Hartkornbesiddere faae endnu mindre Erstatning. Jeg vil gjerne tilstaae, at det ikke er den strengeste Jerneconsequents, naar man vil indkomme eller give sit Samtykke til en Lov, der giver en ikke aldeles fuld Erstatning for Noget, som virkelig burde erstattes fuldstændigt, og man isaafald giver, skjøndt i mindre Grad, efter for det, som man i og for sig anseer for urigtigt, men som de fleste Andre ikke for nærværende Tid lægge stor Vægt paa. Jeg finder dog, at man vel kan tage noget Hensyn til Tidens Stemninger, og at man derfor, naar Billighedens Krav bliver tagtaget, ikke bør

holde altfor strengt paa det, hvad der kan være den strenge Ret. Jeg vilde virkelig, dersom ikke Sagen var kommen paa et saadant Punkt, ogsaa være aldeles bestemt for at andrage paa en fuldstændigere Erstatning; men jeg troer, at, naar jeg efter det Standpunkt, Sagen var kommen paa, har erklæret, at jeg blot vilde stemme for Regjeringsudkastet i dets Heelhed, men ikke for de betydelige og væsentlige Forandringer, dette har modtaget i Folkethinget, saa er det ialfald ikke Mangel paa den Art af Consequents, som man i det praktiske Liv kan forlange og gjøre Regning paa. Derimod troer jeg, det er et slemt Exempel, at, naar Regjeringen har lempet sig saavidt muligt efter den herskende Stemning, og gjort et Forslag, hvorved man betager en Klasse Meget, men dog iagttager en saadan Afgtelse for vel erhvervede Rettigheder, saa at man vil, at et nogenlunde forsvarligt Vederlag skal gives, at man saa yderligere kunde tilveiebringe et Afslag, fordi det fordres med største Hestighed af det Partie, som burde finde sig i høieste Grad begunstiget. Jeg skal blot endnu bemærke, forsaavidt den høitagtede Finantsminister meente, at man ikke burde lægge stor Vægt paa den Omstændighed, at Loven om Hestendredelse er bleven forkastet i Folkethinget, og ligesuldt votere for nærværende Lov, at jeg erkjender meget godt, at man kan iagttage det Fornødne under en anden Lov, hvor der er Spørgsmaal om Fourageaffattens Ligning paa alt Hartkornet, og votere derimod, med Hensyn til Udfaldet af Sagen om Hestendredningen, men jeg maa dog paastaae, at der vil opstaae en særdeles Inconsequents, naar man har antaget, at ingen anden Erstatning skal gives for det hidtilværende Skatteprivilegium, hvorom der her tales, og man da vil søge at gjøre det gjældende under en anden Sag. Jeg skal gjøre opmærksom paa den Omstændighed, at den Interesse,